

CẢM ƠN, THẾ GIỚI

Tôi đã đi đến cuối những ngưỡng cửa này theo cách tôi đã đến nhiều nơi trong đời – không theo một tấm bản đồ hoàn hảo, mà theo một sợi chỉ. Khi tôi bắt đầu hành trình này, tôi không xây dựng một bộ trường thiên. Tôi chỉ đơn giản cố gắng hiểu tại sao một số người tiếp tục sống bên trong chúng ta, tại sao những vết thương nhất định trở thành bài học, tại sao thời gian cuốn đi nhiều thứ nhưng không phải tất cả.

Với sự trôi qua của năm tháng, tôi hiểu ra rằng NHỮNG NGƯỜI Ở LẠI không sinh ra từ một thương hiệu, một công ty, hay thậm chí một gia đình. Nó sinh ra từ một câu hỏi: làm sao một cuộc đời có thể đi qua các thời đại, các quốc gia, các nền văn hóa và con người mà không đánh mất bản sắc của chính mình? Tôi không tìm thấy câu trả lời trong những kết quả. Tôi tìm thấy nó trong các mối quan hệ – vì không ai tự xây dựng chính mình một mình, không ai tự trưởng thành một mình, không ai tự cứu mình một mình.

Đến đây, tôi muốn ghi nhận đám đông vô hình đứng sau mỗi con đường: ông tôi, cha tôi, mẹ tôi, vì những gì họ đã truyền lại mà không cần giải thích; những người phụ nữ đã nhìn thấy trước tôi những gì đang xảy ra; các đồng nghiệp, khách hàng, những người xa lạ, tất cả, theo những cách khác nhau, đã dạy tôi điều gì đó; những quốc gia đã nhắc tôi nhớ rằng thế giới rộng lớn hơn nhiều so với những niềm tin của chúng ta; và cả những người đã ra đi, mà sự vắng mặt của họ đã định hình nên con người tôi trở thành cũng nhiều như sự hiện diện của họ.

Tác phẩm này mang tên tôi. Nhưng nó không chỉ thuộc về mình tôi. Nó cũng thuộc về tất cả những ai, có ý thức hay vô thức, đã để lại một dấu ấn trên con đường này. Nếu trong những trang này bạn đã tìm thấy điều gì đó thuộc về bạn, thì câu chuyện này không còn chỉ là của riêng tôi nữa. Nó đã trở thành một phần nhỏ của bạn nữa. Đó là lý do tôi không khép lại bằng một lời tạm biệt. Tôi khép lại bằng lòng biết ơn.

Ferdinando Frega

Gillette Man ✕

